

Úti jelentés

ELTE Tehetséggondozási Tanács

17th Dubrovnik Conference on Cognitive Science

Yasar Tarkan Bence

A címben említett konferencián labortársammal vettem részt, így kis gondot okoz az első szám első személyben történő beszámolás. A kutatócsoportot képviselve mentem másodmagammal életem első nemzetközi és „komoly” (értsd: nem hallgatói vagy házi) konferenciájára. Ennek az élménynek az elbeszélése is ezekhez a mércékhez kell igazodjon.

A megérkezést követő köszöntés, később szocializálódás magán hordja egy rítus jegyeit: fiatalok nyakbaakasztón csüngő névtáblával beszélgetnek a tudományos nyilvánosság nyelvén nemzettől, háttértől, tudástól, pozíciótól függetlenül. Átvenni az említett névtáblát már magában rettentő. Az ember önnön neve itt szigorúan képviseleti funkciót lát el, tehát mutatja kicsoda beszél és honnan beszél. Leírásomból talán már világos lehet, hogy itt mégis elválnak a résztvevők két csoportra: ki mekkora súlynak érzi a névtáblát. A csoportok közötti átmenet pedig a rákövetkező napok előadásain fog megtörténni.

A második nap plenáris előadásával indult a konferencia szakmai része. Mivel labortársammal a harmadik nap utolsó szekciójában mutattuk be poszterünket, minden azt megelőző alkalmat lehetőségnek vettünk, hogy ellessessük a poszter műfajának gyakorlatait. A fesztt figyelem és izgalom közepette pedig rá kellett csodálkoznom, hogy ez a műfaj sokkal inkább egy publikus funkciót lát el. Láthattam ismert embereket, évfolyam- és kartársaimat egy transzparensten tudatlan helyzetbe helyezkedni. Mintha azt mondta volna minden bemutató: „Itt vagyok, de ugyanannyira kíváncsian, mint mindenki más, hiszen a nézőknél csak nekem van több kérdésem saját vizsgálatommal kapcsolatban.” Ezt szemlélve pedig nőttön-nőtt a szimpátia bennem – felismertem, hogy minden kérdésnek lehetősége van őszinte és gyors gondolatokat kiváltani a prezentáló személyből. Ez pedig egy gondolatfolyam továbbgörgetésének szigorú feltétele, azaz a kétség szülte szükség.

A prezentálás pillanata pedig ezekkel az elvárásokkal volt kongruens (persze lehámozhatatlan róla – bármennyi retroaktív önbizalommal is írom ezeket a sorokat – a helyzetben érzett izgalom). Anyanyelvet lecserélve, nyelvi díszítéseket és terjengősséget mellőzve törekedtünk bemutatni mindazt, amiben nem vagyunk biztosak. Legnehezebb pedig pontosan az a gesztus volt, ami lehetőséget kell teremtsen a hallgató és az előadó közötti egy szinten történő beszélgetésre: felemelni másokat a kutatás szintjére, hogy pontosan lássanak, majd kérdezhesenek.

A poszter pillanata és ténye az, ami mozgatja a konferencián való részvételt. Végül az válik tárgyivá, hogy tanúbizonytságot tegyen egy adott személy helytállásáról. Azonban írásomban néma maradt egyéb, ún. „fiatal kutatónak” szintén kamatos élmény, ami nyomot tud képezni. Nem szóltam a meghallgatott előadásokról, amik egy rendszerező munka fáradtságait és az azok felett aratott diadalt (vagy bukást) tükrözik; hallgatag maradtam azokról a beszélgetésekről, amiket korábban már ismert személyekkel folytattam, de ezúttal más megvilágításban látva őket; szintén elhagytam a személyesen igen motiváló egyéb prezentálókat is, akiknek a posztereit és bemutatóit egyenesen iriggyé és feldúlttá tettem, amiért olyan jól lettek kivitelezve. Ezeknek az megléte nélkül nem kerekedhetne ki az a fajta beszéd sem, amit most alkalmazok.

A szálakat összefonva, hálás vagyok a lehetőségért, amit nem kis részben ezen pályázat tett lehetővé, valamint az egyetem, kar, intézet és kutatócsoport által biztosított infrastruktúra. Ezeknek köszönhetően hordhattam nyakamban nevem alatt egyetemem nevét.